

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 21

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
27 Mai 1939

BAPTIȘTII ÎN ANGLIA

de I. T. Cocuț

Când Luther a început reforma, el s'a oprit la jumătatea drumului. Deși a înlăturat tradiția și multe ceremonii catolice, el n'a fost gata să ia Biblia întregă, ci a păstrat o multime de lucruri nebiblice în mișcarea sa. Alți credincioși protestanți, însă, după ce au studiat Biblia, s'au văzut siliți să meargă mai departe și să urmeze în totul poruncile lui Hristos. Așa se face că, după anul 1600, s'a început baptismul, care s'a lătit întâi în Anglia.

Biserica de stat a prigonit la început foarte mult pe bapțiști din Marea Britanie, dar aceasta numai a aprins focul Evangheliei mai tare. O parte dintre bapțiști au plecat în America, unde au început cea mai mare lucrare baptistă din lume și cealaltă parte a luptat în Anglia până au câpătat libertate religioasă deplină.

Astăzi există în Anglia 3235 de biserici, care au 4196 de case de rugăciune. Membrii bisericilor sunt vreo 400.000 și cam tot atâția membri există în școalele duminicale. Anul trecut ei au botezat 8.731 de suflete. Bisericile au 53.319 învățători în școalele duminicale, 2045 predicatori și 5314 ajutoiri de predicatori.

Dar influența lor e mult mai mare decât numărul. E destul să amintim că, din rândurile lor s'au ridicat unii dintre cei mai nobili oameni ai Marii Britanii. Lloyd George, fostul prim-ministru al Angliei în timpul războiului, e baptist. D. Ernest Brown, ministrul actual al muncii, este membru al bisericii baptiste Bloomsburg din Londra. T. R. Glover, marele profesor de istorie și oratorul public al Universității Cambridge, este membru în comitetul Uniunii Baptiste. Cel mai mare predicator al Angliei, C. H. Spurgeon, și unul dintre

cei mai mari scriitori, Milton, au fost bapțiști. Și timpul nu ne ajunge să pomenim de mulți alți bapțiști care au ocupat locuri de seamă în cel mai mare imperiu din lume.

Bapțiștii din Anglia au două organizații centrale, independente una de alta, dar în foarte strânsă legătură.

Una e Uniunea Baptistă. Ea are o organizație foarte interesantă. Președintele Uniunii e ales prin vot secret, trimis în plic închis de diferitele organizații regionale. Plicurile se deschid în fața congresului anual și cel ce are mai multe voturi, e declarat ales. Dar atunci el trebuie să fie un an vice președinte și numai al doilea an ajunge președinte. De obicei în fiecare an se alege altul și altul.

La congresul anual, ținut în Birmingham, în 1-4 Maiu, a intrat în funcția de președinte P. Th. Thomson și a fost ales ca vice președinte directorul seminarului baptist întemeiat de C. H. Spurgeon. Secretarul Uniunii e ales din 5 în 5 ani. Actualul secretar, M. E. Auberg, a fost reales timp de 15 ani. Comitetul Uniunii este reales în fiecare an și se compune din 150 de membri.

Uniunea are mai multe secțiuni. Iată numele câtorva: Ajutorul predicatorilor săraci, Secția financiară, Secția publicității. Fondul de edil, Educația predicatorilor, Departamentul tineretului, Secția antialcoolică, Secția femeilor, Secția Diaconeselor, etc. etc. Toate aceste secțiuni au un câmp foarte întins de lucru. De pildă, fondul de edil luptă să adune în 5 ani un miliard cincisute milioane lei, pentru a ajuta bisericile ca să-și zidească pretutindeni case de rugăciune proprii.

Secția tineretului lucrează mult între tineri și în școala duminicală. De sigur și aici s'ar putea scrie o carte întreagă cu privire la ceea ce lucrează fiecare din aceste secțiuni.

Bisericile baptiste din Anglia sunt grupate în zece organizații regionale care sunt toate cuprinse în Uniunea Baptistă. Cea mai puternică dintre ele e cea din Londra și jur. Căci numai în Londra există 250 de biserici baptiste.

În Anglia există 10 seminarii baptiste. Aici apar 17 ziare și reviste baptiste.

Societatea Misionară Baptistă

Această societate e deosebită de Uniunea Baptistă și mult mai veche decât ea. Societatea misionară a fost întemeiată de marele misionar, William Carey, care a fost numit și părintele misiunii moderne creștine, căci, sub influența lui, s'au născut o multime de societăți misionare ale diferitelor confesiuni din Anglia, America și alte țări. Această societate are deci o vechime de vreo 150 de ani. De atunci a trimis și a susținut sute și sute de misionari în India, Africa, China și alte țări păgâne. În anul acesta ea a trimis 19 misionari noi. În anul trecut societatea a încasat peste un miliard lei dela bapțiștii din Anglia, pentru lucrul Domnului în țările păgâne.

Pe lângă ea, există și o secțiune medicală, care trimite medici misionari în țările păgâne. Acești misionari au întemeiat mai multe spitale și dispensare în China, India și Africa. Un misionar în China, dr. Flowers, care conduce un institut medical în acea țară, a descris în chip minunat rolul cel mare pe care l-a avut și îl are acest spital azi, în timpul

Continuare în pag. 4-a).

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 21 Sâmbătă 27 Mai 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentului:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente
decît cu trimiterea banilor
înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

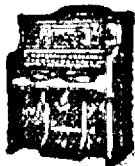
Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Când un membru al corpului suferă, întreg corpul e bolnav. Așa e cu CALĂUZA. Abonamentele la Călăuza au scăzut simțitor în acest an. De aceea suferă toată lucrarea foilor noastre, căci Călăuza este un organ ajutător fără de care nici un elev al Școalei Duminecale și nici un învățător nu-și poate prepara destul de temeinic lecțiunile. Deci, nu uitați de îndrumătoarea noastră, CALĂUZA, acum când bisericile sunt deja deschise. Trimiteți 12 lei și o veți avea pe un jumătate de an, până la sfârșitul anului curent.

În ziua de Rusalii, la 28 Mai, Orfelinatul Baptist din Simeria, va avea o serbare de mulțumire și dărnicie, pentru lucrul Împărăției lui Dumnezeu, la care cu dragoste sunt invitați toți frații și surorile din apropiere și de-părtare.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16

DEOARECE FRATELE Ilie Ciornei s'a mutat cu domiciliul din Cernăuți, Bucovina, în orașul Hotin, Basarabia, frații nu-i vor mai scrie pe adresa din Cernăuți, ci pe adresa: Ilie Ciornei str. Cicio Pop Nr. 1, HOTIN.

„FII CREDINCIOȘI!“

de Seraciu T. Valeriu

„Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții. Apoc. 2:10.

Dorința lumii creștine de astăzi și de totdeauna este: „moștenirea vieții veșnice”. „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Luca 18:18). Ba încă ceva mai mult: „CUNUNA VIEȚII” veșnice așa cum ne arată textul. Și ori ce suflare de pe pământ este în drept de a râvni după „cununa vieții”, pentru că ea este promisiunea Fiului lui Dumnezeu.

Deci, ca unii, care asemenea Apostolului Pavel, râvnim după „cununa vieții”, să ne adâncim în acest text, pentru că să aflăm condițiile ei, iar apoi să rugăm pe Părintele nostru care este în ceruri, să ne învrednicească a le putea îndeplini.

I. — FII...! Acest cuvânt, în gramatica limbii române, ca și în orice altă limbă, este la imperativ. Prin urmare este o poruncă. Dela început poate ori și cine observa, că această poruncă se impune persoanei a doua. Deci e și personală.

Acest cuvânt te face atent asupra ta însuși și te pune pe punctul de a te cerceta. Apoi te mai face să înțelegi că toată autoritatea poruncii dumnezeiești se răsfrânge asupra ta; deci, nu ai decât să o îndeplinești. De aceea:

1. Nu căuta la alții. Atunci când ordi-nul de chemare, sau goarna de mobilizare sună, lași totul și pleci. Când generalul strigă: „Înainte!”, înaintezi, fie foc, fie apă, sau orice alt pericol, fie chiar moartea! Ți-s'a ordonat... și ordinul se execută. Ești, prin urmare, supus, ascultător, nu cauți la alții. Nu spui că ar fi altul mai bun pentru acel serviciu ca tine. N'ai voie. Tu trebuie să fii supus. Dar atunci când auzi porunca divină, în loc să te grăbești pentru imediata lui executare, stai locului, ești îndoielnic, ba chiar te împotrivesți, porunca dumnezeiească nu are nicio importanță pentru tine. Tu cauți la alții.

Ordinul lui Isus: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia...”, socotești că nu are importanță pentru tine. Imediat te tragi înapoi. Din nou cauți la alții. Și chiar ai motive: ești tânăr, sau prea bătrân; ești bogat sau prea sărac; ocupi un serviciu care te împiedecă de a „merge” și a „vesti Evanghelia”.

2. Nu te interesează ce fac alții atunci când primesc porunca, ci, fii gata pentru îndeplinirea ei.

3. Mântuirea altora nu-ți ajută (ie). Adevărat! Căci: „Ce-ar folosi unui om să câștige toată lumea și și-ar pierde sufletul!” (Mat. 16:26). Sau ce folos tragi

tu de acolo că alții se mântuiesc, iar tu ești pierdut?

Lasă ca Duhul sfânt să te pregătească, să te îmbărbăteze și să te ajute; iar a doua condițiune, care este strâns legată de această poruncă divină este să

II. — „FII CREDINCIOȘI...” — Iată ce ți-se ordonă de sus. Aceasta-i ceea ce cere Isus dela tine să „fii credincios”. Aceasta este condițiunea.

1. Da, aceasta este condițiunea și în ea este cuprins adevărul că cei credincioși se mântuiesc. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Rom. 10:10). Și iarăși „... tuturor celor ce cred în El le-a 'dat' dreptul de a se numi copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Căci „Isus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (I. Tim. 1:15). Și „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

2. Fii credincios, căci credința noastră în El, atrage încrederea Lui în noi.

Te socotești mândru și ești fericit că ai căpătat încrederea nu știu cărei persoane și că ea se bazează pe tine. Și toate acestea nu-ți sunt de mare folos. Toate se sfârșesc la un punct. Și atunci?! Atunci te asemeni poporului Izrael, care, părăsind pe Domnul Dumnezeu care l-a scos din țara Egiptului, din casa robiei, a început să se închine zeilor popoarelor în mijlocul cărora se aflau. Aceasta a fost urmată de părăsirea credinței lor în Iehova-Dumnezeu, căci au ajuns până acolo, că au săurit un vițel la care se închinau și ziceau: „Iată Israele pe Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (Exod. 32:4). Din această cauză Dumnezeu cel viu i-a părăsit, lăsându-i să rătăcească prin pustie, ba și-a pierdut chiar și încrederea în ei. În sfânta Scriptură citim că oamenii au devenit așa de răi și păcatele lor așa de „grele și urâte” (Ps. 53:1), încât Creatorul Divin zice că „I-a părut rău că a făcut pe om” (Gen. 6:7). Dece? Pentru că nu mai are încredere în el. Omul e nestatornic. El singur își calcă hotărârile lui. Și chiar mai mult: nu mai vrea să creadă în Dumnezeu, Făcătorul său! Nu vrea să mai recunoască, că există Dumnezeu (Ps. 53:1). De aceea și Dumnezeu Și-a pierdut încrederea în om.

De aceea, fratele meu în Hristos, fii totdeauna atent. Fii treaz și cercetează-te pe tine însuși, ca să vezi în ce legătură ești cu Domnul Dumnezeuul tău. „Fii credincios”, căci Domnul nostru Isus mai zice: „Aveți credință în Dumnezeu și

Continuare în pag. 8-a.

CE ESTE MOARTEA?

de L. L. Sezonov

Ce face moartea pentru om? Ce simte omul în clipa morții lui? În București, acum câțiva ani, s'a întâmplat un caz foarte ciudat. Un om a încercat să se sinucidă pentru un motiv foarte interesant. Sinucigașul a lăsat o scrisoare, în care explică motivul sinuciderii sale și anume: dorința de a ști ce se întâmplă în clipa morții. De aceea în articolul de față vom încerca să scriem ce se întâmplă în clipa când sufletul părăsește trupul nostru. Lucrul acesta este necesar, pentru că, adeseori chiar credincioșii în Domnul sunt stăpâniți de o adevărată teamă sau frică de moarte. Ce este moartea?

Cine este în stare să răspundă la această întrebare?! Numai Domnul nostru Isus, fără îndoială, poate vorbi cu deplină autoritate și cunoștință despre acest subiect. Doar El a trecut prin moarte și a biruit-o. E interesant de ținut minte că, acei dintre oameni care au înviat din morți, exemple pomenite de sfânta Scriptură, nu ne-au spus nimic despre experiențele morții lor.

Omul e o făptură cu o fire dublă: trup și suflet. El are trup, care este material și suflet care este spiritual. Trupul fiind format din materie este supus descompunerii sau putrezirii. Din țărână e făcut, în țărână se reîntoarce. Sufletul însă, fiind spiritual, nu poate să se descompună sau să putrezească. El trăiește. „Chiar dacă omul nostru din afară (trupul) se trece, totuși omul nostru din lăuntru (sufletul) se înnoiește din zi în zi”. 2 Corinteni 4:16.

La un moment dat intervine o separare sau o despărțire între aceste două părți ale omului, adică trupul și sufletul. Această despărțire a sufletului de trup, o numim moarte. Sufletul, asemenea unui chirias, își schimbă domiciliul. El se mută dintr-o casă firească (trupul), într-o casă spirituală. De aceea, am mai putea numi moartea ca o plecare a sufletului din această lume, cu toate condițiile ei de existență. Apostolul Pavel, vorbind despre moartea sa, scrie că, „clipa plecării mele este aproape”. 2 Timotei 4:6.

Moartea este universală și de neînlăturat. Nimeni nu poate scăpa de ea. Toți oamenii trebuie să moară. Căci toți trebuie să

murim, ca să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, pentru ca fiecare dintre noi să primim răsplata sau pedeapsa pentru binele sau răul pe care l-am făcut, când trăiam încă în trup. În înțelesul acesta, moartea pentru credincioși este o **anticameră** sau antreu, de unde se intră în **salonul de recepție** sau de primire al lui Dumnezeu. Astfel, credinciosului moartea îi vine ca un prieten sau tovarăș plăcut, care îl conduce înaintea Stăpânului lui.

Ce nu face moartea?

Întâi, moartea nu ne distruge. Persoana noastră continuă să trăiască și să existe înainte și după experiența morții. Moise, Ilie, bogatul, Lazăr, etc., despre care pomeneste Biblia, au continuat să trăiască și să existe chiar după experiența morții lor. Ei au rămas aceleași persoane. Moise tot Moise a rămas, etc.

A doua oară, moartea nu distruge mintea și puterea de a judeca. Vizitatorii cerului, care L-au vizitat pe Domnul, pe muntele schimbării la față, au stat de vorbă cu El, au judecat și au raționat cu mintea lor.

A treia oară, moartea nu distruge memoria sau puterea noastră de a ne aminti trecutul. „Fiule”, a răspuns Avraam bogatului din Locuința morților, „adu-ți aminte...” Bogatul din iad a putut să-și aducă aminte de această lume pe pământ, de trecutul lui trăit, de rudele lui, de cei cinci frați ai lui, care aveau nevoie de pocăință, etc.

Ce face moartea?

Întâi moartea nimicește trupul nostru. În clipa morții, trupul nostru își sfârșește rostul existenței lui pe pământ. Moartea desface această casă pământească a cortului nostru trupesc. 2 Corinteni 5:1.

A doua oară, moartea ne mută din această lume. Noi nu vom mai rămâne pe acest pământ, nici o clipă mai mult. Mutarea se face de jos în sus, adică dela o existență inferioară la una mai superioară. Dela material, la spiritual. Imediat după moarte, sufletul omului intră în condiții și împrejurări noi de trai.

A treia oară, moartea ne eliberează de toate limitările, sarci-

nile, neajunsurile și suferințele trupesti. „Duhul în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea (trupul) este neputincioasă”. Mat. 26:41. Moartea este ultimul nostru eliberator. Prin moarte omul se eliberează de toate boalele, suferințele și scăderile lui fizice și firești. Eliberați odată de trup, scăpăm de foame, de sete, de lacrimi etc. etc.

A patra oară, moartea ne unește cu acei care ne-au părăsit și au plecat înaintea noastră. Prin moarte, oamenii din toate timpurile și din toate colțurile lumii, se vor întâlni. Ce întâlnire glorioasă! Prin moarte, părinții își vor revedea copiii, ucenicii pe Învățătorul și credincioșii pe Dumnezeu. Această întâlnire, pentru cei credincioși, va avea loc în slavă, chiar în fața lui Dumnezeu.

Părinții așteaptă după copii,
Colo'n mărire pân' vin și ei
La revedere se vor bucura,
Unii pe alții se vor saluta.

Frații mei s'au dus înainte
Acum din cer semn îmi fac mie;
Ce glorioși sunt și ce frumoși,
Ei mă așteaptă cu toții voioși.

Țara mea

de V. T. Seraclin

Eu am o țară 'nălțătoare
Cu văi, munți, dealuri pitorești.
Se cheamă „ROMANIA MARE”
Și-i mai frumoasă ca 'n povești.

În ea sunt câmpii înverzite
Și pomi ce 'ntruna înfloresc,
Cu lanurile aurite
Și mine care-o 'mbogățesc.

Poporul ce o locuiește,
Ce fericit sunt că-i ROMÂN!
Și peste glia ce-o muncește,
Azi el e singurul stăpân.

Niciun dușman nu îndrăznește
Dreptu'n picioare-a ne călca,
Căci îndrăzneala o plătește
Cu chiar viața sa.

Și-acum, feciori ai țării mele,
ROMANI SUNTEȚI, deci nu uitați,
Ca scumpa ȚARĂ ROMANEASCĂ,
Cu dragoste s'o apărați...—

BISERICA BAPTISTĂ

Existența bisericii baptiste depinde direct de sfânta Scriptură. Dacă sfânta Scriptură este lepădată, și noi vom fi lepădați; dacă sfânta Scriptură este respectată, atunci și existența noastră va fi asigurată.

Deoarece principiile baptiste se bazează pe sfânta Scriptură, în timpurile noastre nesigure, ele n'au nevoie nici de schimbări și nici de dovezi speciale. Cu atât mai mult însă, este necesară examinarea strictă a practicei. Tocmai aici este pericolul, prin practicarea slabă a principiilor, lucru ce poate pune viața în primejdie și așază o prăpastie între recunoașterea teoretică și fapta reală. Practica deci trebuie să fie însoțită de înfăptuirile care sunt arătate în acest articol.

Cu privire la lucrurile secundare, baptiștii nu fortează pe nimeni să fie de aceeași părere, ei dau libertate ca fiecare să-și păstreze convingerile sale despre ele.

Acestea stau sub supraveghierea bisericii și în caz de vreo abatere serioasă, care devine o pricină de poticnire, tot biserica este în drept să aplice disciplina.

1. Origina numelui „baptist”.

Sunt foarte mulți oameni, cărora nu le place numele de „baptist”; alții susțin că numele nostru nu e biblic. Cu regret, nu pot scrie mai pe larg cum de am primit acest nume, dar în realitate numele arată ceea ce suntem noi în viața de toate zilele. Este interesant că acest nume nu l-am ales noi singuri, așadar nu este numele unei secte.

„Baptist” este un cuvânt grecesc, pe care-l găsim în Noul Testament și care înseamnă: „botezător”; așa de exemplu Ioan Botezătorul are în original numele de Ioan „Baptistes”. Deoarece felul nostru de a boteza corespunde întocmai cu acela al apostolilor și al Creștinismului din primele veacuri, purtăm cu preferință numele ce ni s'a dat.

2. Părerea noastră despre lege.

Creștinii sunt chemați la libertate. Gal. 5:1. Legea a fost dată Evreilor. Exod. 19:3; 25:2. Ea a fost făcută autoritativă pentru anumite timpuri și împrejurări. Gal. 3:13—14, 19. Legea nu este completă, ci e supusă schimbării și e trecătoare. Evrei 8:7—13; 9:18—19, 25; 10:1; 10:4, 10; 2 Corint. 3:6—8, 11; 1. Corint. 11:24—25; Creștinii stau sub legea Duhului sfânt. Romani 7:5—6; Legea noastră este Hristos. 1. Cor. 9:20—21; Filip. 3:3.

Noi avem legea credinței și a iubirii. Rom. 3:27; Gal. 6:2. Cei ce servesc pe Dumnezeu în felul acesta sunt scutiți de

judecata lui Dumnezeu. Rom. 8:1—4. Ei au ajuns la libertate. Iacov. 1:25. Dumnezeu le-a dat această posibilitate. II. Corint. 3:3—6.

3. Atitudinea noastră față de jurământ.

Încercăm să trăim în așa fel, încât „da” să fie „da” și „nu” să fie „nu”; căci tot ce este în plus, vine dela Cel rău. Ne este oprit de a jura la fiecare ocazie sau de a da cuvântul de onoare sau să exprimăm orice alt cuvânt de adevăritate. Dorim să trăim în așa fel ca lumea să ne creadă și fără jurământ. Totuși, ne este permis un jurământ spre onoarea lui Dumnezeu, fie a lucrului Său sau binele aproapelui. Deut. 6:13; 10:20; Avraam a jurat regelui Sodomei. David jură lui Saul că-l va respecta. Pavel cheamă pe Dumnezeu ca martor că nu minte. Domnul Isus Hristos răspunde marelui preot sub formă de jurământ, că El este Fiul lui Dumnezeu. Jurământul nedrept însă, va fi aspru pedepsit.

4. În ce privește postul, ne ținem în totul de sfânta Scriptură, care ne arată când și cum trebuie să postim. Postul, obligatoriu după lege, a fost ridicat de Domnul Isus Hristos. Marcu 2:18. Totuși, în anumite împrejurări, postul este necesar. La trimiterea misionarilor, Fapt. 13:2—3; 14:23. Când e vorba de păcat. Matei 17:21. Postul în sens biblic, este abținerea completă dela mâncare, băutură și alte lucruri plăcute corpului; el este și o condiție pentru fiecare concentrare spirituală mai adâncă.

5. În legătură cu serviciul militar, vom cita următoarele locuri din Scriptură, care ne arată necesitatea lui. Romani 13:1; 1 Petru 2:13—11; Matei 22:21. Deoarece sabia are o mare importanță în menținerea păcii, în pedepsirea păcatului și apărarea contra celor răi, ne supunem în totul autorităților ce o poartă.

Îndrumăm pe frații noștri să plătească impozitele, să respecte autoritățile și să îndeplinească ordinele lor.

Având o astfel de învățătură, credem că frații noștri sunt și vor rămâne credincioși Statului și că prigonirea lor nu este un lucru potrivit, deoarece nu ajută la progresul și solidaritatea Statului.

6. Spiritul misionar.

Cu toate că au fost timpuri când unii baptiști erau contra spiritului misionar, totuși lumea știe că baptiștii sunt largi în ceea ce privește spiritul misionar.

Motto-ul fiecărui baptist este: „Mântuiește pentru a mântui”. Deoarece ei susțin că Noul Testament este singura normă de conducere în viața creștinească, sunt influențați de porunca lui Hristos, Faptele

Apostolilor și avântul bisericii primare de a duce vestea bună celor pierduți din lumea aceasta mare și plină de păcate.

În multe țări, baptiștii n'au fost priviți bine, din cauza marelui avânt în căutarea aderenților din toate națiunile.

Baptiștii sunt împinși nu de spirit politic și nici de cel materialist, ci de dragostea Aceluia care a murit pe cruce pentru păcatele tuturor.

Cu părere de rău însă, trebuie să scriem în aceste rânduri că nu toți baptiștii, din țara noastră, au înțeles acest lucru, de-a face sau de-a susține lucrul misionar.

Astăzi, cei 70 mii de baptiști din țara noastră ar putea face mult mai mult decât au făcut până acum. Ar putea să aibă zeci de misionari în țările păgâne, ar putea să aibă școli, spitale, azile, orfelinate și alte instituții de binefacere, unde să se adăpostească cei ce sunt părăsiți în lume, fără Dumnezeu.

Cauza greutăților și prigoanelor ce vin asupra noastră, se poate asemăna cu cea a poporului Israel, care, nevoind să înțeleagă scopul chemării lui, a fost lăsat de Dumnezeu să fie dus captiv în Babilon și acolo, unii dintre ei și-au îndeplinit misiunea lor.

Alt exemplu avem cu biserica din Ierusalim, care, stând cu ușile închise, ținea mântuirea numai pentru ea. Însă Dumnezeu a lăsat să fie persecutați, ca astfel membrii ei împrăștiati, mergând din loc în loc, să predice Cuvântul vieții.

De aceea fraților, să ne trezim mai înainte de a fi treziți de alții.

Baptiștii în Anglia

(Urmare din pag. 1-a).

războiului chino-japonez. Mii și mii de răniți au fost aduși aici, ca să primească vindecare și, odată cu ea, și mântuirea sufletului. Odată spitalul a fost bombardat de japonezi, dar după aceea chiar și acești mari dușmani ai chinezilor au început să-l respecte.

Societatea misionară baptistă a înființat o multime de școli și seminarii pentru educația predicatorilor și a tineretului. Mii de tineri păgâni vin în aceste școli, unde, pe lângă educația obișnuită, ei stau sub influența sfântă a misionarilor care luptă să-i aducă la Hristos.

Din toate acestea se vede că baptiștii din Anglia sunt un popor educat, devotat lui Hristos și plin de jertfă pentru lucrarea lui Hristos.

Până la Londra - O călătorie

de D. Pascu

Oamenii au făcut o descoperire interesantă în ce privește folosul ce se poate trage dintr-o călătorie făcută cu scopul de a învăța. Cei ce au descoperit aceasta și au posibilitatea, întreprind călătorii lungi ei înșiși sau își trimit copiii ori caută să încurajeze pe alții ca să le facă. E adevărat că numai acela știe încuraja pe alții, care a avut el însuși prilejul să le facă și să guste din folosul lor.

Drumul nostru până la Londra a dus prin țări ca Jugoslavia, Italia, Elveția și Franța. Nu ne vom opri în fiecare loc, dar doresc să menționez lucrurile bune pe care le-am văzut. Din cauză că cea mai mare parte a frățietății se ocupă cu lucrul câmpului, voi căuta să pomenesc ceva despre

agricultură.

În Jugoslavia am observat că plugarii lucrează pământul după o normă bine fixată. Am văzut în multe locuri că folosesc diferite îngrășăminte chimice recomandate pe la noi de către Camerele de agricultură. Am mai văzut că în jurul holdelor se sapă șanțuri, în care se scurge apa de pe pământ. Am mai văzut că oamenii sunt pregătiți cu un sistem de irigație, sistem prin care, în multe locuri, pe timp de secetă, își aprovizionează pământurile cu umezeala trebuincioasă.

Ceea ce e mai interesat e, că, oamenii trag tot folosul posibil din pământ. Pământul nu este folosit numai pentru recolta cerealelor, ci pretutindeni vezi, dealungul holdelor, pomi fructiferi care le dau poame gustoase, toamna, și alături de acești pomi, cu care suntem obișnuiți, ei mai au și **duzi** (frăgari), ale căror frunze sunt atât de necesare la hrana **viermilor de mătase**.

Ceea ce m'a impresionat mult, a fost munca uriașă pe care o depun oamenii, ca să-și câștige o existență bună.

Elveția este o țară acoperită în mare parte cu munți înalți, care, acum încă în luna Mai sunt acoperiți pe vârf cu zăpadă. Se înțelege dela sine, că o astfel de țară muntoasă trebuie să fie muncită foarte bine ca să producă cele necesare pentru hrană. Elvețienii sunt oameni muncitori și pretutindeni vezi grădinile lor pline cu flori, pomi și viță de

vie. Iar pe pășunile lor verzi pasc vacile lor de rasă, cunoscute în lumea întreagă. Țara lor e ca un paradis. Locurile prin care a-lerga trenul nostru, ne-au ținut mereu la fereastră, dându-ne prilejul să admirăm terasele de vii de pe coastele munților, farmecul grădinilor din vale sau lacurile ce se ascund printre munți. Satele lor par orașele. Pretutindeni drumuri de piatră, case cu etaje și curățenie exemplară.

Femeile.

În ce privește femeile, vreau să spun ceva tot despre cele din Elveția. Asemănate cu femeile din alte țări, în privința sănătății și a curățeniei, ele n'ar fi desigur întrecute de niciuna din celelalte țări.

Nu pot trece cu vederea englezoaicele. Ele știu să stea la locul de unde nu poți decât să le admiri. În privința ospitalității ele întrec toate așteptările. Nu prea dispun de averea de a avea servitoare, deoarece acestea se plătesc foarte scump, cu toate acestea, femei cu soli doctoranți, cer străinului pe care l-au găzduit în casa lor, să-și lase pantofii lângă ușă, scara, pentru a le răsi dimineata curățite. În tot timpul cât va sta în casa lor, bucuria lor stă în mulțumirea străinului.

Dar ele nu stau numai la lucrul casei. Le-am văzut în conferințele baptiștilor tot așa de interesate ca și bărbații lor, le-am văzut la întruniri speciale, adunate pentru scopuri de binefacere, scopuri misionare, educaționale, etc. În fruntea lor se găsesc femeile de seamă, soțiile de miniștri, profesoare în universități, lucrând cot la cot cu toate acelea care sunt însuflețite de același gând sfânt.

Bărbații.

În Franța, ca și în alte țări, găsești multe lucruri de criticat, dar e un păcat să nu vorbești despre cele bune. Bărbații din Franța, începând cu muncitorii din toate branșele, sunt interesați de felul cum se conduce viața lumii. Pe stradă, ca și în tramvaele de sub pământ, îi vezi pe toți cufundați în citirea ziarelor. Ei vreau să știe toate noutățile, vor să ia parte la viață.

Traiul francezilor este excelent.

Roseața obrazilor muncitorilor, e o dovadă a felului cum se hrănesc. În Paris nu prea găsești apă bună de băut, dar Francezii au bani să bea apă minerală și alte băuturi sănătoase. În situația cam încordată în care se sbat Europa, Francezii stau liniștiți, muncitorii lucrează în fabrici atât cât li se cere, știind că este vorba de onoarea Franței, a fiecărui Francez și deci toți trebuie să fie însuflețiti de un singur gând, păstrarea Franței.

Nici Englezul nu se lasă mai prejos. Până n'am venit aici, am auzit despre Englezi lucruri ciudate: că nu vorbesc unii cu alții, că poartă mereu o față tristă.

În drum spre Londra, văzând vremea mereu ploioasă, am căutat să-mi explic tristetea Englezului ca un efect al timpului mereu mohorât. Dar am găsit că Englezul e un om sociabil, cu care poți povesti, cu care poți glumi și râde, un om care poartă un interes mare în privința României. E adevărat că suntem departe unii de alții, că nu ne prea cunoaștem, dar interesul ce l-am văzut că ni-l poartă, sper că ne va apropia pe viitor, pentru că e un interes străbătut de idealism și de dorința de a ne veni în ajutor, de a ne deveni prieteni.

G excursie.

Tinerii din România, cred că știu, că în vara aceasta un grup de tineri englezi sunt gata să vie în țara noastră. În această privință, fr. Petru Truța din București, va anunța din vreme programul acestei vizite. Rugăm pe tinerii de pretutindeni să onoreze această întâlnire cu frații care vin de departe, pentru că ne iubesc și doresc să lege prietenie cu noi.

FRĂȚII DIN SATU MARE au avut o mare bucurie, în ziua de 4 Martie cu ocazia unui botez a două suflete. Actul botezului și Cina Domnului au fost îndeplinite de către fr. Simon Ioan, Domnul să binecuvinteze tinerele mlădițe din via Sa.

Iubirea supraviețuiește oricărei năvriri; iubirea se înalță din orice distrugere, ca o binecuvântare veșnică pe care Dumnezeu a dăruit-o oamenilor.

REGINA MARIA

Din lumea largă

Intr'o cuvântare rostită la Viena, șeful ligii coloniale germane a spus între altele că, cu toate că Germania a ocupat Austria, ținutul sudet și a luat protectoratul asupra Boemiei și Moraviei, ea nu renunță cu niciun chip la coloniile care i-au fost luate.

Se spune că insectele trăiesc mai bine la cald decât la frig. Un ziar francez scrie că sunt foarte rare acele insecte, care pot suporta frigul iernii, dar toate trăiesc și se înmulțesc la călduri chiar foarte mari. Unele se simt foarte bine în căldurile tropicale, unde trăiesc cele mai frumoase insecte. Acestea pot suporta temperatura de 40 grade, iar altele au fost descoperite în apele termale din California, care au o temperatură de 65 grade.

Despre inteligența animalelor s'au spus și s'au scris multe. Nu demult, o fetiță dormea la umbra unui copac, iar lângă ea veghia un câțeluș. Deodată câțelușul se repezi la ceva tocmai lângă copilă și apoi se scutură de durere. Un scorpion veninos venise până lângă copilă și desigur că ar fi ucis-o cu înțepătura-i veninoasă, dacă credinciosul câțel, care de altfel fuge de groaza scorpionilor, n'ar fi alergat la salvarea micii lui stăpâne. Acul veninos al insectei a intrat în laba câțelului și, cu toate îngrijirile ce i s'au dat peste câțva timp a murit.

Un alt caz interesant despre inteligența animalelor ni-l dă un elefant mare, ce se afla în serviciul misiunii franceze din Africa. Sâmbăta, când se suna ora 12, elefantul pune jos orice lucru și se ducea în grabă în pădure, de unde revenea luni dimineata, fix la ora când începea lucrul.

Ziua Eroilor morți în luptă, s'a sărbătorit cu mare pompă în întreagă țară. La mormântul Eroului Necunoscut precum și la cimitirile din Capitală și în orașele celelalte, s'au oficiat servicii religioase în amintirea soldaților care s'au jertfit pentru înțelegerea neamului românesc.

În nordul Ardealului s'a găsit un grup de arme străvechi care, după constatarea muzeului național de antichități, ar fi aparținut vechilor Traci, care au locuit pe pământul țării noastre, cam acum 3500 de ani.

În Palestina situația e iarăși cam tulbură. Guvernul britanic a întocmit o decizie în privința Evreilor, numită Cartea Albă, care a fost categoric refuzată de poporul evreu aflător în Palestina. În timp ce se publica textul Cărții Albe, niște manifestanți evrei au tăiat firul de emisiune ce lega postul de radio de lângă Ierusalim, cu sala de unde se citea textul proiectului. Apoi, mulți tineri studenți evrei au aruncat bombe incendiare asupra clădirilor publice ale guvernului britanic, protestând împotriva proiectului. Și în alte orașe din Palestina s'au produs manifestații care s'au sfârșit cu câțiva răniți. Pretutindeni evreii comercianți și-au închis prăvăliile în semn de protest. Se anunță din Ierusalim, că și comitetul suprem arab respinge Cartea Albă.

Un aviator german s'a ridicat cu avionul până la o înălțime de 9800 m., cea mai mare înălțime la care s'a putut urca până acum vreun avion.

Pe lângă că s'a făcut obligatoriu serviciul militar în Anglia, au fost mărite și impozitele, fiindcă cheltuielile pentru apărarea națională au crescut cu sute de milioane de lire.

În apropierea frontierelor provinciilor Honei și Honan, chinezii au cauzat mari pierderi trupelor japoneze. După spusele lor, în aceste lupte ar fi pierit 18 mii de soldați japonezi.

În apele oceanului Pacific există o mică insulă populată, care e pe punctul de a dispărea complet în fundul oceanului. Desele cutremure grăbesc cufundarea insulei, care dispăre cu mare repeziune. Autoritățile au luat măsuri, pentru ca locuitorii să părăsească repede insula.

În toate țările se fac înscrieri pentru înzestrarea armatei. Nici țara noastră nu se lasă mai jos, și caută din vreme să se îngrijească pentru armată cu toate cele de trebuință. Pentru acest scop, din întreaga țară au sosit la Ministerul Apărării Naționale, ajutoare, atât dela săteni, cât și dela muncitori și funcționarii de toate categoriile. Atât M. S. Regele Carol cât și Marele Voievod au contribuit la această măreată colectă.

În Cehoslovacia. Cu ajutorul împrumutului dat de Anglia, fostei Cehoslovacii, până acum au părăsit țara 10 mii persoane, plecând în America de sud. În fiecare zi pleacă 50 de emigranți. Mai sunt vreo 150 mii, dintre care majoritatea sunt evrei, care doresc să plece din Cehoslovacia.

În săptămânile trecute s'a înregistrat un cutremur de pământ destul de puternic în Polonia. Victime până acum nu sunt.

În Londra s'a votat, în Camera Comunelor, legea pentru facerea serviciului militar obligatoriu.

A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ, după o suferință scurtă, fr. Ioan Șusman, la 7 Mai, în Chișlaz, jud. Bihor. Fr. a venit la Domnul în anul 1900 și din clipa intrării sale în biserica noastră, a fost printre primii care au muncit pentru lămurirea Împărăției lui Dumnezeu, cu multă râvnă. În 1914 a fost ordonat ca diacon și bătrân al bisericii din Chișlaz, iar la izbucnirea războiului mondial i s'a încredințat sub conducere Cercul Chișlaz cu vreo 43 de biserici, ai căror lucrători au plecat în războiu. Mai târziu a fost ales în comitetul de organizare al Comunității Oradea și apoi în comitetul țărese.

Acum locul lui a rămas gol și frații care l-au cunoscut, s'au grăbit cu toții, din toate părțile, să-i dea ultimul salut. Serviciul înmormântării a fost condus de către fr. Vicaș Mihai din Oradea, însoțit de mai mulți frați. Textul din care a vorbit fratele Vicaș a fost dela Apoc. 20:11—20.

Dumnezeu să mângâie pe cei care au rămas întristați prin pierderea fratelui adormit în Domnul.

CU OCAZIA VIZITEI fratelui Boris Bușilă la Hotin, frații din acest oraș și din alte părți au avut o mare bucurie în ziua de 30 Aprilie, a. c. Fratele Bușilă a ținut o cuvântare în care a arătat ce lucruri minunate a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. După serviciu, fr. Bușilă a împărțit Cina Domnului, apoi a urmat un sfat frătesc cu privire la lucrul Domnului în jud. Hotin. După masă, fratele Bușilă, însoțit de alți frați, a plecat la Sulița-Nouă, unde a ținut serviciul ordinării fratelui Nichita Dervoi, ca presbiter între frații ruși din jud. Hotin. Serviciul ordinării a fost săvârșit de frații Boris Bușilă, W. Craighhead, Alexei Burlacu și Ilie Ciornei. Corul local a cântat spre slava Domnului.

Dumnezeu Duhul sfânt

de I. RUSU, Lugoj

Din ziua pogoririi, Duhului sfânt până astăzi, sau facut marea discuția asupra persoanei „Duhului sfânt”.

Întrebarea s-a pus: Este Duhul sfânt o persoană sau numai o putere? Din cele ce a spus Domnul Iisus în cuvintele: „Când va veni Duhul adevăratului, va convinge lumea de pacat, neprimărire și jădăcală”, reiese clar că, Duhul sfânt are însușirile unei personalități. Acest adevăr însă, a fost greu de înțeles, de oameni care n-au avut o experiență adâncă cu Duhul sfânt. Din convorbirea Domnului Iisus cu Nicodim, vedem foarte bine cât de greu înțelege omul firese lucrurile spirituale.

Cu toată greutatea însă, Duhul sfânt e o persoană și poate fi numită *Dumnezeu Duhul sfânt*.

La fântâna din Samaria, în evangheliizarea Sa personală, Domnul Iisus descoperă unei femei că Dumnezeu este Duh. Până aici, esența și natura lui Dumnezeu n'a fost clar arătată de niciun prooroc. Singurul Său Fiu, care este de-o ființă cu Tatăl, L-a făcut cunoscut.

Expresia aceasta, că Dumnezeu este Duh, a scumpului nostru Domn, distruge din închipuirea omului, acele tablouri false despre un Dumnezeu nemărginit și mare.

Atotprezența lui Dumnezeu. Prin cuvintele „Dumnezeu este Duh”, Domnul Iisus mai descoperă omului prezența lui Dumnezeu în tot locul, Dumnezeu pretutindeni. Domnul Hristos a complectat ce a spus Solomon, înainte cu sute de ani, că: Cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde pe Dumnezeu. El este în ceruri și pe pământ în același timp.

După cum soarele cu lumina lui umple văzduhul și scaldă în lumină toate astrele din jurul său, așa Dumnezeu umple universul fizic și spiritual. După cum razele calde și dulci de soare, umplu de lumină și dau viață tuturor plantelor de pe pământ, așa Dumnezeu Duhul sfânt umple cerurile, pământul și dă viață și lumină ființelor morale.

Lucrarea lui Dumnezeu Duhul sfânt se poate vedea dela întemeierea lumii. La începutul sfintei Cărți, se vorbește despre Duhul lui Dumnezeu care se mișcă pe deasupra apelor, și pământului fără forme. Iar mai târziu se vorbește despre vocea lui Dumnezeu în Eden, în răcoarea zilei.

Dumnezeu în om. Se vorbește în Biblie de oamenii lui Dumnezeu, Enoh a trăit cu Dumnezeu, trei sute și ceva de ani. Dumnezeu l-a luat la Sine. Cum a trăit acest om cu Dumnezeu? Răspunsul e foarte simplu. A umbla sau a trăi cu Dumnezeu, înseamnă că Enoh și Dumnezeu au fost într-o legătură așa de puternică, încât Dumnezeu a trăit în El,

și El în Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a umplut inima lui Enoh așa cum umple apa buretele.

Viețuirea lui Dumnezeu Duhul sfânt în Enoh a desăvârșit caracterul lui, în așa fel, încât l-a găsit vrednic de-a fi dus drept în ceruri, fără a gusta moartea. Legătura cu Dumnezeu a lui Enoh l-a absorbit în iubirea divină până acolo că a fost dus în rândurile ingerilor. Despre profeții timpurilor, apostolul Petru spune că au vorbit mânași de Duhul sfânt. Aceasta înseamnă că Dumnezeu Duhul sfânt a lucrat în ei și a vorbit din ei. Ei au fost aleși și cămășiți în viața lor, de o putere pe care ei n-au cunoscut-o, deși era înăuntrul inimii lor. Duhul sfânt și astăzi e același. El trăiește și lucrează în milioane de inimi născute din nou prin credința în Iisus.

Dumnezeu în Hristos. În ziua când Iisus a primit botezul cu apă, Duhul sfânt, în chip de porumb, S'a pogorît peste El. A intrat în El, L-a luat în stăpânire, L-a dus în pustie și a început războiul cu stăpânul lumii acesteia.

Aici în pustie s'a dovedit dumnezeirea lui Iisus Hristos. De acum înainte, nu mai e vorba de Iisus tâmplarul, ci de Hristos care înseamnă „Unul lui Dumnezeu: „Dumnezeu cu noi, nădejdea slavei”.

Duhul sfânt era Dumnezeu personal la lucru, reparându-și lumea strică de păcat și Diavol. Era Dumnezeu în firea omenescă, întinzând mâna lui iubitoare și chemând la pace omenirea care l călcase legile morale prin răsvărire. Apostolul Pavel spune: „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, netinându-le în socoteală păcatele”.

Dumnezeu la lucru prin biserică. La înălțarea lui Iisus la cer, au rămas multe sute de credincioși în frunte cu cei unsprezece aleși. Aceștia formau Biserica, ce avea misiunea de a duce mesajul lui Iisus, lumii întregi. Această misiune însă, nu putea fi împlinită fără El. În ziua Rusaliilor, prin Duhul sfânt, Iisus S'a întors din nou așa cum a promis. S'a întors ca să lucreze la zidirea Împărăției Lui, nu cu două brațe, nici cu douăsprezece, ci cu zeci și sute de milioane de brațe; S'a întors să strige: „Pocăliți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”, nu cu o voce, nici cu douăsprezece, ci cu mii și mii de voci.

Prin pogorirea Duhului sfânt, Dumnezeu a intrat în Biserica Sa, în templul Său format din pietre vii, care sunt credincioșii născuți din nou. El naște din nou, și dă vieți dumnezeiești, oamenilor care se pocăiesc.

Duhul sfânt mai poate fi numit și mama noastră. Un predicator obișnuia să se roage: „Oh, Duhule sfânt, mama noastră,

ajută-ne și mângăie-ne”. Dacă suntem născuți din Duhul sfânt, atunci predicatorul acesta s'a rugat bine. E clar din Cuvântul Domnului, că cetățenii Împărăției lui Dumnezeu, sunt născuți din nou de Duhul sfânt pentru a moșteni viața veșnică. El îi naște, El îi crește și tot El îi desăvârșește.

Dumnezeu Duhul sfânt, păstrează pe credincios în har. El e puterea harului de viață în Hristos, care întoarce roata vieții creștinului până la sfârșit. Așa cum apa curge mereu, întorcând roata morții, așa Duhul sfânt mână viața omului întors la Dumnezeu, până la desăvârșire.

Biserica lui Hristos e sub influența Duhului sfânt, așa cum El a spus ucenicilor când S'a înălțat la cer: „Eu voi fi cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. Apostolii, în viața lor misionară, au avut de multeori această experiență, că Domnul e în lume și lucrează împreună cu ei. Aceasta însă prin Dumnezeu Duhul sfânt, care umple cerul și pământul.

Iubitul meu cititor, dacă tu ești născut din nou, dacă tu trăiești pentru Împărăția lui Dumnezeu și lucrezi la împlinirea planului de mântuire al lui Hristos, vei cunoaște că Dumnezeu Duhul e cu tine.

Cu toate că

acum e vară și suntem în toiul lucrului de pe câmp, totuși cartea trebuie să ne fie un tovarăș scump, care ne poate învăța și mângăia tot așa de bine la umbra vreunui copac, în clipele de odihnă dela amiază, ca și lângă cuptorul cald din timpul iernii.

Cereți **Biblie** mici cu 100, cu 140 și 170 lei. **Biblie** mari cu 300 lei, pentru amvon, **Testamente** cu 20, 30 și 40 lei. **Istorie** pentru copii, **Ana din Ava**, **Celălalt tâmplar**, **Puterea Misiunii**. **Toate leacurile** vă arată care plante le puteți strânge și păstra, ca bune pentru diferite boale. **Viața de familie în Biblie**, **Istoria creștinilor**, **Istoria Unirii Românilor**, **Călătoria Creștinului**, împreună cu alte cărți prețioase, la

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

Arad, str. Fabricii No. 20.

Comenzile, precum și banii să se trimită numai la această adresă.

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”. Dan. 12:3.

FAPTE, PILDE și IDEI

Jocul cu Satan

Există o pictură vestită, care reprezintă pe un tânăr jucând șah cu Satan. Pictura simbolizează nepăsarea cu care se avântă tinerii în vârtoarea lumii, și-și vând sufletul pentru câștigurile de o clipă. Bucuria și privirea fără grijă a tânărului, inconștient de pieirea lui, precum și privirea vicleană și satanică a Diavolului, nu vor putea fi uitate niciodată de cei care au văzut portretul.

Ce bine ar fi dacă tinerii noștri ar privi la cruce, să vadă, nu strălucirea trecătoare și înșelătoare a lumii, ci lupta pe viață și pe moarte a Domnului Isus cu Diavolul, pentru sufletul omului.

Lumina mică

În timpul călătoriei sale prin India, un om stătea în timpul unei nopți întunecoase în cabina sa, căci se simțea cam rău. Dar un strigăt de ajutor îl făcu să sară în picioare. El auzi un șgomot mare atâră, dar nu ieși afară până când auzi din nou strigătul și mai stăruitor de ajutor al străinului căzut în pericol. „Ce pot eu să fac?“, se întreba el. Dar luând lampa din peretele cortului său, ieși afară și privi în largul oceanului. Nu peste mult timp auzi un strigăt de bucurie, că cel în pericol a scăpat. A doua zi auzi că lumina lămpii lui mici a ajutat la salvarea dela înec a unui om, care se sbătea pe marea furioasă.

Este viața ta o mică lumină care să lumineze calea celor fără Dumnezeu în întunerecul păcatului? Poate ea scăpa dela pierzarea veșnică vreun suflet? Vino! Ia Domnul cât mai în grabă și El îți va schimba viața păcătoasă într-o viață binecuvântată.

Câștig în îngăduință

Nicodată nu este pierdere în blândete și umilință.

Avraam a fost îngăduitor și a dat dreptul său în alegerea ținutului care i se cuvinea. Lot l-a luat și iată! Lot a fost nimic în ceea ce a ales, iar Avraam a fost binecuvântat în ceea ce i-a rămas.

„FII CREDINCIOS!“

(Urmare din pag. 2-a).

aveți credință în Mine” (Ioan 14:1). Făcând așa, vei căpăta încrederea lui Dumnezeu și te vei feri de el!

Dar condițiunile nu se termină aici, ci merg mai departe:

III. — „FII CREDINCIOS PÂNĂ LA MOARTE“. — Nu pentru un timp scurt. Nu numai pentru o vreme sau o perioadă nehotărâtă, ci „până la moarte“. Aceasta e condițiunea finală, cea mai grea, dar și cea mai de pret. Și textul ne arată că numai așa vom dobândi „cununa vieții“.

E clar că această condițiune alături de celelalte e strâns legată de viață. „Până la moarte“ ne arată că trebuie să fim credincioși:

1. Toată viața. Dela nașterea din nou până la mormânt. Deci toți anii, toate zilele și toate zilele. Mai mult încă:

2. În orice împrejurare.

a) În stămtorări și necazuri, și în acestea așa de curajoși, cum îi aflăm pe ucenicii Domnului: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi ca de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre cele ce am văzut și am auzit” (Faptele 4:19—20). De aceea mai zice Isus: „Ferice de cei prigoniți din pricina Mea... oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!” (Mat. 5:10—11).

b) În bucurii. „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42). Iar apostolul Pavel zice: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul, și iarăși zice bucurați-vă” (Filipeni 4:4).

3. În fața morții, chiar. Așa cere condiția ca tu să fii credincios chiar și în fața morții. Nu te descuraja, căci totul

e cu puțință celui ce crede. Să luăm câteva exemple:

Un credincios a fost adus în fața judecătorilor și sfătuit de aceștia să se lăpede de credința lui în Hristos, dar el n'a voit. L-au amenințat cu moartea și nici astfel n'au reușit. Au adus deci, în sala de judecată aparatele chinuitoare la care va fi supus, dacă nu primește sfatul lor, și care, după grele suferințe îi vor grăbi moartea. El însă, rămase tot credincios, ba încă la amenințările lor cu moartea el spuse: „Toate acestea nu mă înspăimântă, ba încă mă bucur, căci eu un ceas mai de vreme voi vedea pe Regele meu”.

Un alt credincios a fost pârît și adus în fața regelui său păgân, pentru că n'a voit să aducă jertfă zeilor. Regele îi zise: „Nu știi că viața ta stă în mâinile mele și pot să te omor? Un semn și ești pierdut!” — „Știu aceasta”, răspunse credinciosul, „dar dă-mi voie să-ți dau o pildă la care să răspunzi. Să presupunem că cel mai credincios dintre supușii tăi ar fi prins de dușmani. Aceștia l-ar îndemna la necredință față de tine și astfel, să devină un trădător. Dar pentru că el ar stăruia cu hotărîre în credința față de tine, ei l-ar lua, l-ar desbrăca de hainele lui, l-ar lăsa gol și l-ar umple de ocări, spune, regele meu, când ar veni într'un astfel de hal la tine, nu i-ai da din hainele tale cele bune și nu i-ai răscumpăra rușinea prin cînste?” — „Bine, dar unde și când s'a întâmplat așa ceva?” întrebă regele. — „Uite, răspunse credinciosul, tu poți să mă desbraci de această îmbrăcăminte pămîntească; însă eu am un Stăpîn, sus în ceruri, care mă va îmbrăca din nou, în haine strălucitoare. Pot eu deci să prețuiesc mai mult haina și să-mi lapăd credința?”

Polycarp, părinte bisericesc, care a trăit în veacul I. după Domnul Hristos, a fost adus din porunca Împăratului, mamea sa și el îi porunci: „Lapădă-te de Hristos! ...un singur cuvânt de lepădare de Hristos și vei fi salvat”. — „Să mă lapăd de Hristos?”, zise Polycarp, „de optzeci și șase de ani eu îl servesc pe El, și nu mi-a făcut niciun rău. Cum, atunci, să mă lapăd și să vorbesc de rău pe Regele și Mântuitorul meu?” Pentru că a rămas statornic în hotărîrea Lui, a fost condamnat să fie ars de viu, pe rug. El nu s'a înspăimântat căci a fost îmbărbătat de cuvintele Domnului care zice: „Nu te teme de ceea ce ai să suferi... fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. Astfel, el a îmbrățișat moartea cu bucurie. Din mijlocul focului dușmanii săi l-au auzit rugându-se: „O Dumnezeule, lasă ca viața mea săracă, pe care ți-o ofer, să fie un sacrificiu în ochii Tăi sfinți. Fă-mă un adevărat urmaș al lui Isus Hristos, să sufăr și să înving. O nicovală, Doamne — fă-mă o nicovală, înroșită, dar să stau tare”.

Câtă credință, râvnă și devotament! Ce exemple de inspirație și credincioșie! „Credincios până la moarte”. Ștefan, Petru, Pavel, Iacov, Ioan și alți martiri ai Noului Testament, precum și norul nesfârșit de martori ai lui Isus Hristos, de atunci și până acum, ne sunt și vor rămâne modele vii de credincioșie, și aceasta „până la moarte”.

Pentru astfel de eroi este păstrată „cununa vieții” de veci. Pentru asemenea martiri este promisă ea; și acela este vrednic să o primească și să o poarte, care rămâne „credincios până la moarte”. Ajută-mă, o Doamne, ca să fiu „credincios până la moarte” pentru că să am drept la „cununa vieții”.